

Дамян Дамянов

Кога и аз

Кога и аз навърших шестдесет?
Като че вчера бях дете. И помня
в ушите ми как още се тресе
във моя град камбаната църковна.
Шейсетгодишник богу дух предал,
си думам, гледайки му тъжен некролога.
Било му време! И си отживял!
Тогаз шейсет за мене бяха много.
Библейска възраст. И със поглед тих
ги гледам днес – кога на толкоз станах?!
Какво са? Нищо! Вчера се родих,
а утре – ред на моята камбана
ще дойде. И ще гръмна страшно тя...
Ах, боже мой, нима е справедливо?
Шейсет години ли са старостта?
Шейсет години... Грозни и красиви –
една над друга се възправят те.
И от върха на тяхната спирала
пак виждам себе си като дете –
от изкатерването цяло побеляло.
Кога навърших пусти шестдесет!
Стоя днес на върха им – там, до бога:
Над мен – небе, което ще ме възнесе,
под мене – ров, камбана, некролога.

22. XII. 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8587>]